

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115010057
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2115010057.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného L. Q., nar. XX. T. XXXX v C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVV a ÚVTOS Ilava v inej trestnej veci, pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona a iné, o odvolaniach prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 22. augusta 2019, č. k. 30T/3/2015-917, na verejnom zasadnutí konanom 24. novembra 2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaného L. Q. a prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava zamietajú.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 22. augusta 2019, č. k. 30T/3/2015-917, uznal obžalovaného L. Q. (ďalej len obžalovaný) za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona a prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 19.10.2008 vo večerných hodinách, v čase približne do 22:00 hod., v W. na ul. M. J. W. č. XXXX/XX, v byte č. X, v ktorom dočasne býval spoločne s nájomcami F. P., nar. XX.XX.XXXX, a L. S., nar. XX.XX.XXXX, fyzicky napadol F. P. tak, že ju začal intenzívne hrdúsiť, až jej pri tom zlomil pravý roh jazyky a následne ju udusením usmrtil, po príchode L. S. do bytu tejto oznámil, že F. P. už nežije a že jej telo treba odpratať a následne telo nebohej F. P. zabalené v deke naložil do auta a spoločne s L. S. a D. A., ktorý priniesol z miesta svojho bydliska lopatu, ho odviezli k rieke F. na parcelu č. XXXX v k. ú. W., kde ho spolu s D. A. zakopali do zeme, následne po usmrtení F. P. prehľadal jej osobné veci, z jej peňaženky odcudzil bankomatovú kartu A. banky, a.s. č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a prostredníctvom PIN kódu, ktorý našiel v peňaženke nebohej F. P., dňa 19.10.2008 o 21:03 hod. na nestotožnenej čerpacej stanici Slovnaft, ktorá sa nachádzala smerom na Červeník od Hlohovca, natankoval na túto platobnú kartu pohonné hmoty v sume 671,20 Sk (22,28 €) a dňa 19.10.2008 o 22:14 hod. z bankomatu F., a.s., umiestneného v Leopoldove na Hollého ul. č. 649/1, vybral na túto platobnú kartu sumu 15.000 Sk (497,90 €).

Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona, s prihladnutím na § 37 písmeno m), § 38 odsek 4, § 41 odsek 2, § 42 odsek 1 a § 43 Trestného zákona na súhrnný a ďalší trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov a 1 (jeden) mesiac, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Súčasne okresný súd podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona spolu s uložením súhrnného trestu zrušil • výrok o súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Piešťany zo 4. februára 2015, sp. zn. 2T/60/2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 11. júna 2015, sp. zn. 6To/31/2015 a

• výrok o treste odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky, ktorý bol obžalovanému uložený trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany z 19. októbra 2009, sp. zn. 2T/153/2009,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa §§ 76 odsek 1, § 78 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil aj ochranný dohľad na 2 (dva) roky a postupom podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku zaviazal obžalovaného nahradiť poškodenému L. A. škodu vo výške 520,18 €.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní si prokurátor a splnomocnená zástupkyňa poškodeného ponechali lehotu na podanie odvolania, avšak obžalovaný zahlásil voči všetkým výrokom rozsudku odvolanie.

Písomným podaním doručeným okresnému súdu 26. augusta 2019 podal voči cit. rozsudku odvolanie aj prokurátor čo do výroku o vine a treste v neprospech obžalovaného.

Prokurátor odvolanie odôvodnil osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 13. novembra 2019, v ktorom uviedol, že sa plne stotožňuje s odôvodnením pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov vo vzťahu ku základnej skutkovej podstate obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona, na základe ktorého okresný súd dospel k záveru, že obžalovaný úmyselne usmrtil poškodenú F. P.. Avšak nestotožňuje sa s tým, že by v konaní nebolo preukázané aj naplnenie kvalifikačného znaku obzvlášť závažného zločinu vraždy v zmysle § 145 odsek 2 písmeno e/ Trestného zákona, t. j. spáchanie vraždy v úmysle získať majetkový prospech.

Podľa prokurátora je potrebné pre objasnenie a ustálenie motívu obžalovaného poukázať na viaceré okolnosti, ktoré sa stali krátko pred a po spáchaní samotného skutku. Je toho názoru, že v priebehu dokazovania bol dostatočne objasnený aj motív trestnej činnosti obžalovaného. Zo spisu Okresného súdu v Piešťanoch sp. zn. 2T/60/2009 je zrejmé, že obžalovaný bol v danej trestnej veci uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno a/ Trestného zákona (so zbraňou) pre skutok, ktorého sa dopustil tak, že v noci z 18. na 19. októbra 2008 obžalovaný spolu s L. S. vykonal násilie proti L. P., synovi nebohej F. P., zo strany obžalovaného obzvlášť surovým až trýznivým spôsobom, pričom obžalovaný v podstate od neho žiadal 150.000 Sk ako náhradu za svoj vykradnutý byt v R. M. F..

Svedkyňa L. S. v prípravnom konaní 25. októbra 2013 (po vznesení obvinenia L. Q., v prítomnosti obhajcu) uviedla, že na tom mieste, kde sa stal skutok voči L. P., obžalovaný chcel od L. P. sumu 150 000,- Sk za to, že mu vykradol byt. Obžalovaný chcel L. P. zabaliť do pletiva a hodiť ho do vody, potom zakopať, no nakoniec prešli k Váhu k miestu, kde mali byť nejaké turbíny a tam kázal obžalovaný, aby L. P. na tom mieste skočil do vody, ten šiel dole tým valom, ale podľa všetkého skočil iba za kríky, čo obžalovaný v tej tme nevidel. Po príchode na byt, kde bola F. P., obžalovaný sa s ňou začal hádať, že čo mu spravil jej syn, že on chce peniaze naspäť, že jeho nezaujímajú, odkiaľ ich zoberie. V tom čase vedeli, že mala dostať doplatok k dôchodku. Ona z bytu potom odišla a keď sa vrátila okolo 19:00 až 20:00 hod., tak F. P. už bola mŕtva (č. l. 90).

Svedkyňa L. S. na hlavnom pojednávaní konanom 12. októbra 2017 na položenú otázku, či vie o tom, že by obžalovaný od F. P. vyžadoval nejaké peniaze, uviedla, že o tom nevie, bola svedkom toho, ako sa hádali za TV anténu, z rozprávania F. P. vie o viacerých konfliktoch, napr. o konflikte za mäso. Je síce pravdou, že v rámci odstraňovania rozporov nebola z č. l. 90 prečítaná práve vyššie uvedená časť výpovede svedkyne L. S. z prípravného konania, no po skončení dokazovania na hlavnom pojednávaní bol oboznámený podstatný obsah spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/60/2009, z ktorého v kontexte s ostatnými dôkazmi je zrejme nadväznosť medzi konaním, ktorého sa dopustil obžalovaný v noci z 18. na 19. októbra 2008 voči L. P. a konaním, ktorého sa dopustil 19. októbra 2008 večer voči F. P.. Obžalovaný vlastne po fyzickom napadnutí L. P. pokračoval vo svojom brutálnom konaní a usmrtil poškodenú F. P. s cieľom dostať sa k peniazom ako odškodnému za to, že jej syn mu vykradol byt, nakoľko tieto peniaze od jej syna nedostal. Podľa prokurátora je nepochybné, že obžalovaný v kritických dňoch riešil problém s vykradnutým bytom, s peniazmi, ktoré mu mal byť dlžný L. P., čo bolo pre neho v tej chvíli najdôležitejšie, preto úvahy o inom motíve konania obžalovaného sú neodôvodnené. Obžalovaný sa nepotreboval pomstiť na poškodenej za vykradnutie jeho bytu L. P., pretože to si krátko predtým riešil násilným spôsobom so samotným L. P., od ktorého však nedostal to, čo bolo pre neho najpodstatnejšie - peniaze. Zištnému konaniu obžalovaného nasvedčuje i jeho konanie po spáchaní skutku.

Svedkyňa L. S. na hlavnom pojednávaní 12. októbra 2017 vypovedala, že v ten večer, ako sa telo zakopalo, obžalovaný zobral peňaženku poškodenej F. P., išlo o veľkú čiernu buxu, akú používajú čašníci, poškodená tam mala aj PIN kód k platobnej karte, vzadu na malej fotke jej vnuka. To, že vzadu na fotke je PIN kód sa dozvedela L. S. až v aute, keď to obžalovaný pozeral. Ona nedisponovala kartou

F. P. V rámci odstraňovania rozporov bola na hlavnom pojednávaní prečítaná jej výpoveď z prípravného konania, v ktorej uviedla, že nevie presne, či cestou k D. alebo po zakopaní tela F. P. sa zastavili na čerpacej stanici smerom na Červeník, kde obžalovaný chcel vyskúšať kreditnú kartu F. P., kartu vyťahol z čiernej buxy, tam boli aj fotky R. P. a malého M., vzadu na fotke M. bol napísané štvorčíslenie, obžalovaný natankovanie zaplatil tou kartou. K uvedenej časti výpovedi uviedla, že je to pravda. Rovnako aj svedok D. A. na hlavnom pojednávaní 12. októbra 2017 podporil záver o zisťnom motíve obžalovaného, keď uviedol, že potom, čo zakopali telo poškodenej a autom sa vracali domov, zastavili sa v Leopoldove pri bankomate, z auta vystúpili obaja (t.j. L. S. a obžalovaný), nevie, kto vyberal peniaze, no jemu dal peniaze obžalovaný a povedal mu, že má byť ticho.

Z výpisu účtu poškodenej F. P., ktorý pre účely trestného konania poskytla A. banka (č.l. 339 a nasl.) je zrejmé, že 25. septembra 2008 na účet poškodenej bola pripísaná suma 213.097,- Sk. Dňa 26. septembra 2008 bolo z účtu vybratých 100 000,- Sk, evidentne na nájomné, nakoľko bezprostredne na to 28. septembra 2008 poškodená uzatvorila zmluvu o nájme bytu, pričom prenajímateľovi podľa zmluvy vyplatila sumu 93 100,- Sk (č. l. 351). Poškodená teda mala dostatok peňazí, o čom museli vedieť tak obžalovaný, ako aj svedkyňa L. S., keďže s poškodenou žili v jednej domácnosti. Z výpovede svedkyne L. S. z 12. októbra 2017 tiež vyplýva, že obžalovaný v čase spáchania skutku bol nezamestnaný, nemal žiadny príjem, užíval pervitín, čo taktiež nasvedčuje zisťnému motívu jeho konania. Ako uvádza prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, v neprospech obžalovaného svedčí aj skutočnosť, že obžalovaný sa obdobného konania dopustil 25. septembra 2011, kedy udusil W. J., nar. XXXX, a to v úmysle získať majetkový prospech, čo vyplýva z oboznámeného spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/103/2012.

Podľa názoru prokurátora vyhodnotením vykonaných dôkazov možno mať za preukázané, že konanie obžalovaného, úmyselné usmrtenie poškodenej F. P., smerovalo k zmocneniu sa peňazí poškodenej. Uvedené dôkazy na seba logicky nadväzujú, netrpia vnútornými a vzájomnými rozpormi, a teda možno mať bez akýchkoľvek pochybností za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného v obžalobnom návrhu. Zisťné konanie obžalovaného pár hodín pred spáchaním skutku a bezprostredne po spáchaní skutku, jednoznačne preukazuje konaniu obžalovaného v úmysle získať majetkový prospech. Pokiaľ okresný súd mal za to, že konanie obžalovaného spočívajúc v neoprávnenom použití platobnej karty poškodenej priamo nesúvisí s jej usmrtením, ale je samostatným konaním obžalovaného, mal uvedené konanie posúdiť ako samostatný skutok.

Navyše, okresný súd neoprávnené použitie platobnej karty kvalifikoval ako prečin podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona, no nepoužil názov uvedeného ustanovenia platného v čase spáchania skutku (neoprávnené vyrobenie a používanie platobného prostriedku, elektronického prostriedku alebo inej platobnej karty), ale použil názov zavedený do Trestného zákona zákonom č. 492/2009 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 01.12.2009 (neoprávnené vyrobenie a používanie platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty), čo by mohlo viesť k záveru, že trestnosť činu neposudzoval podľa zákona účinného v čase spáchania skutku (§ 2 Trestného zákona), ale podľa neskoršieho zákona.

Z prezentovaných dôvodov prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci sám v súlade s podanou obžalobou prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava z 12. januára 2015, sp. zn. Kv 39/13/2200-60 a obžalovanému uložil súhrnný a ďalší trest odňatia slobody (podľa napadnutého rozsudku), ktorý však spolu s nevykonanou časťou trestu odňatia slobody, ktoré mu boli uložené skoršími rozsudkami, dosiahne trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov.

Obžalovaný zahlásené odvolanie odôvodnil jednak sám, ako aj osobitným písomným podaním prostredníctvom ustanoveného obhajcu prof. JUDr. Tomáša Strémyho, PhD. (ďalej len obhajca).

Obhajca v odôvodnení odvolania citujúc ust. § 2 odsek 4, odsek 10, odsek 12 Trestného zákona uviedol, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný, keďže vykonané dôkazy nepreukazujú jeho vinu. Podľa nich okresný súd konal v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a skutkový stav neustálil bez dôvodných pochybností v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, nakoľko vykonané dokazovanie pripúšťa aj iné verzie skutku, najmä vo vzťahu k páchatelovi, ktorý mal F. P. usmrtiť. Okresný súd pri ustálení skutkového stavu vychádzal najmä zo svedeckých výpovedí svedkov D. A. a L. S., ktorí údajne mali bezprostredne po spáchaní skutku pomáhať obžalovanému zbaviť sa tela, ich svedectvá sú kľúčové. Obaja títo svedkovia sú ale osoby, ktoré mali v rozhodnom čase problémy s užívaním návykových a psychotropných látok a neboli bezúhonní. Obhajoba považuje týchto svedkov za nedôveryhodných. Navyše žiadny z vypočutých svedkov nebol priamym svedkom údajného konania obžalovaného, teda neexistujú žiadni priami

svedkovia udalosti, ktorá viedla k smrti poškodenej. Vychádzalo sa len z nepriamych dôkazov, pričom obhajoba je toho názoru, že tieto nepriame dôkazy netvoria ucelenú reťaz dôkazov svedčiacich o vine obžalovaného. Z vyššie uvedených dôvodov má obhajoba za to, že obžalovanému nebola preukázaná vina bez dôvodných pochybností, preto mal byť podľa § 285 písmeno c) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodený.

Na základe vyššie uvedeného obhajoba žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku.

Obžalovaný odvolanie odôvodnil vlastnoručným písomným podaním, ktoré bolo doručené okresnému súdu 28. novembra 2019.

V odvolaní uviedol, že skutok nespáchal, je nespravodlivo odsúdený. Je toho názoru, že vykonaným dokazovaním boli tvrdenia obžaloby vyvrátené. Tvrdenia svedkyne L. S. označil za účelové, zavádzajúce, ktorým sa svedkyňa snaží zbaviť vlastnej trestnej zodpovednosti. Rovnako postupuje aj svedok D. A.. Ich výpovede neboli potvrdené žiadnymi ďalšími dôkazmi. Jeho odsúdenie je postavené len na týchto dvoch výpovediach, pričom je zaujímavé, že oni obaja vedeli, kde sa telo malo zakopať, ale ani jeden z nich nie je za to trestne zodpovedný. Okresný súd sa podľa obžalovaného vôbec nevysporiadal s výpoveďou znalca Mgr. Karola Zubáka, ktorý sa jasne vyjadril, že svedkyňa L. S. uvádza skutočnosti, pri ktorých jej nebude hroziť trestné stíhanie a jej osobnosť má rysy rozštiepenej poruchy osobnosti. Všetky tieto charakteristiky znižujú vierohodnosť výpovede svedkyne, ktorá bola trestaná za úverové podvody, krádeže a v konečnom dôsledku aj za neoprávnené používanie platobného prostriedku - platobnej karty nebohej F. P..

Ďalej v odvolaní uviedol, že nie je expert na kopanie hrobov, ale tvrdenie oboch svedkov, že vykopanie hrobu trvalo 20 - 30 minút, označil za nemožné. Podľa jeho názoru nie je možné za 30 minút ani len vykopať jamu o veľkosti 2 x 1 meter, na hĺbku cca 1,5 metra, nieto ju ešte naspäť zahádzať. Podľa neho je na škodu veci, že sa týmito detailmi okresný súd nezaoberal a dal za pravdu nedôveryhodným svedkom, ktorí mali svoje výpovede vopred naplánované a dohodnuté.

V ďalšej časti odvolania poukázal obžalovaný na fakt, že svedok D. A. bol prvýkrát k veci vypočutý 1. marca 2013, pričom využil svoje právo a odmietol vypovedať. Vzápätí bola na 7. marca 2013 nariadená konfrontácia medzi ním a svedkyňou L. S., čo považuje obžalovaný za nezákonné, nakoľko neboli splnené podmienky na vykonanie konfrontácie. Tá sa nariaďuje v prípade rozdielných výpovedí, avšak tu svedok D. A. odmietol vypovedať, preto neboli žiadne rozdiely, ktoré by bolo potrebné odstraňovať konfrontáciou. Svedok D. A. k veci znova vypovedal až 29. októbra 2013,

mal tak dosť času svoju výpoveď prispôbiť výpovedi L. S.. Za pozoruhodný označil obžalovaný fakt, že svedok D. A. miesto ilegálneho hrobu označil už v deň konfrontácie 7. marca 2013, no telo nebohej malo byť nájdené až 24. júna 2013. Obžalovaný sa domnieva, že nebolo preukázané, že by niekoho usmrtil. Obaja svedkovia tvrdia, že pri vražde neboli, nevedia kto, kedy, ako, prečo, kde zavraždil F. P. Obžalovanému preto nie je jasné, ako môžu byť tieto osoby svedkovia, keď o vražde nevedia vôbec nič. Na základe vyššie uvedeného obžalovaný v konečnom návrhu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu a sám rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodí. Alternatívne navrhol napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a vec vrátiť okresnému súdu, aby doplnil dokazovanie, lebo doteraz kľúčová otázka, kto usmrtil F. P., zodpovedaná nebola. Podľa obžalovaného je nelogické, aby bol niekto odsúdený za skutok, ktorý mu nebol vôbec preukázaný. A zaujímavé je podľa neho aj to, že ľudia, ktorí tvrdia, že vedia, kde bolo telo zakopané a majú o skutku informácie, sú na slobode bez trestu a dokonca ani nie sú len podozriví z tohto trestného činu.

Prokurátor sa k písomným dôvodom odvolania obžalovaného nevyjadril. Rovnako sa nevyjadril ani obžalovaný k písomným dôvodom prezentovaným prokurátorom v odvolaní.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 21. januára 2020.

Za účelom prejednania odvolaní prokurátora a obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 24. novembra 2020. Na verejné zasadnutie sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obhajca obžalovaného a splnomocnená zástupkyňa poškodenej. Výsluch obžalovaného bol v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 vykonaný z ÚVV a ÚVTOS Ilava prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Trestného poriadku. Obhajoba voči tomuto postupu neuplatnila žiadne výhrady.

Dokazovanie krajský súd na verejnom zasadnutí nedopĺňal, keďže žiadne návrhy v tomto smere neboli. Pokiaľ ide o konečné návrhy, prokurátor žiadal rozhodnúť v zmysle písomne podaného odvolania a odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného sa taktiež pridržiaval písomne podaného odvolania a žiadal napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 odsek 1 písmeno b) Trestného

poriadku a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Obžalovaný sa pridržiaval vlastnoručne odôvodneného odvolania a dodal, že čin nespáchal, cíti sa nevinný a chce zohľadniť fakt, že už teraz vykonáva 26 ročný trest a v prípade potvrdenia rozsudku by vykonával trest vo výmere 30 rokov a 7 mesiacov.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolania podali oprávnené osoby - prokurátor a obžalovaný, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohli a urobili tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolania prokurátora a obžalovaného nie sú dôvodné.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom, prokurátor ani obžalovaný v odvolaní konkrétne procesné pochybenia nevytýkali a krajský súd vlastným prieskumom nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vykonané dôkazy následne v súlade s ust. § 2 odsek 12 Trestného poriadku vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správne mu záveru o vine obžalovaného. V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Podľa názoru krajského súdu je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé, vychádza zo skutkového stavu, ako bol zistený na hlavnom pojednávaní a krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, preto si odôvodnenie v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje. O správnosti a úplnosti skutkových zistení, ako aj o vine obžalovaného nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, tento v podstate len opakuje obhajobné argumenty použité v konaní pred okresným súdom, na ktoré v napadnutom rozsudku už dostal náležitú odpoveď. Žiadne špecifické námietky či výhrady v odvolaní neuplatnil.

Krajský súd pripomína, že nie je povinný dať obžalovanému odpovede na všetky jeho odvolacie námietky, ale len na tie, ktoré sú pre posúdenie jeho trestnej veci kľúčové.

V tejto súvislosti krajský súd upriamuje pozornosť na to, že obžalovaného zo spáchania skutku jednoznačne usvedčuje svedkyňa L. S., ktorá síce samotné usmrtenie na vlastné oči nevidela, čo v odvolaní zdôrazňuje obžalovaný, ale jasne uviedla, že keď odchádzala z bytu, tak F. P. žila, no po návrate späť do bytu 19. októbra 2008 zistila, že už nežije. Túto okolnosť jej potvrdil po návrate do bytu tam prítomný obžalovaný so slovami, že F. P. „to už má za sebou“. Nikto iný v byte podľa svedkyne v tom čase nebol. Zo znaleckého skúmania vyplynulo, že príčinou smrti F. P. bolo hrdúsenie, čím je objektivizované tvrdenie svedkyne, že keď nebohú zbadala, ležala na gauči, na hlave mala zlomené okuliare, podliatiny na krku, z úst jej trčal jazyk a mala vytlačené oči. Správne okresný súd poukázal

aj na tzv. modus operandi - uškrtenie, ktorý je rovnaký ako u druhej obeť obžalovaného, čo vyplynulo z pripojeného spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/103/2012. Podporne poukazuje krajský súd na fakt, že miestom činu bol prenajatý byt, v ktorom chorľavá a prevažne ležiaca F. P. žila spoločne so svedkyňou a obžalovaným, pričom tak obžalovaný, ako ani svedkyňa v priebehu konania nikdy netvrdili, že by kľúčmi od prenajatého bytu okrem nich a nebohej disponoval aj niekto ďalší. Teda okrem prenajímateľa, ktorý ale nemal absolútne žiaden motív na usmrtení F. P.. Nesvedčí tomu ani nájomná zmluva, ktorá bola na hlavnom pojednávaní oboznámená. Súčasne vo veci vypočutí svedkovia L. P. a C. W. potvrdili, že v prenajatom byte bývala v tom čase svedkyňa práve s obžalovaným. Svedok J. P. súčasne potvrdil, že keď v decembri 2008 prišiel do predmetného bytu, aby ho s bratom vyčistili, tak v byte strašne smrdelo, všade boli injekčné striekačky a pri posteli pri stene bol fľak o veľkosti asi 50 cm, išlo o červenkastú tekutinu, ktorú svedok umyl, keďže netušil, že okrem vykradnutia bytu tam mohlo dôjsť aj k niečomu inému.

Tieto skutočnosti vyplývajúce z vykonaných dôkazov aj podľa názoru krajského súdu obžalovaného jednoznačne usvedčujú ako páchatela tohto ohavného činu. Krajský súd sa stotožnil s úvahou okresného súdu, že by bolo nelogické, aby obžalovaný pod rúškom tmy odpratával telo nebohej F. P., ak by páchatelom vraždy bol niekto iný ako on. Fakt, že obžalovaný vyniesol telo nebohej z bytu zabalené v deke, následne bolo autom prepravené k Váhu a pochované v ilegálnom hrobe, potvrdila nielen svedkyňa L. S., ale aj svedok D. A., ktorý sa na tom osobne podieľal. Je uveriteľné, že o spoluprácu pri odpratání tela bol požiadany práve svedok D. A., nakoľko obaja tohto svedka poznali a na vykopanie ilegálneho hrobu bolo potrebné náradie, ktorým na byte nedisponovali a nemali kde inde ho narýchlo zohnať. Za napomáhanie pri odpratávaní tela dostal svedok D. A. odmenu od obžalovaného, čo okrem svedka potvrdila aj svedkyňa L. S.. Fakt, že v kritický večer obžalovaný z bankového účtu nebohej prostredníctvom jej bankomatovej karty okrem platby za pohonné hmoty vybral aj peňažnú hotovosť 15.000 Sk, potvrdila nielen svedkyňa L. S., ale je to objektivizované aj výpisom z bankového účtu. Svedok D. A. ďalej vypovedal, že keď telo nebohej zakopával spolu s obžalovaným, svedkyňa L. S. tam nebola, lebo zostala v aute resp. pri aute, preto neskôr napriek snahe nevedela policajtom označiť konkrétne miesto, kde sa ilegálny hrob nachádza. Naproti tomu ho svedok D. A. označil úplne presne. Svedok zároveň vypovedal, že po uložení tela do hrobu sa po ňom poskákalo, aby lepšie sadlo (telo resp. hlina v hrobe), ktoré tvrdenie objektivizujú závery súdnej pitvy, z ktorých vyplýva, že nebohá mala zlomené rebrá, pričom mechanizmus vzniku týchto zranení zodpovedá tvrdeniu svedka. Rovnako vypovedal svedok o tom, že pri udupávaní tela vydalo istý zvuk, na ktorý on nikdy nezabudne, lebo sa veľmi zľakol. Taká konkrétnosť (detail) sa nedá podľa názoru krajského súdu vymyslieť, môže ju poznať iba ten, kto bol pri pochovávaní tela osobne prítomný.

Výpovede svedkov L. S. a D. A. podporené celým radom ďalších dôkazov, ktoré okresný súd podrobne rozviedol v napadnutom rozsudku, nenechávajú ani krajský súd na pochybách, že skutok opísaný v skutkovej vete výroku o vine rozsudku sa stal a že ho spáchal práve obžalovaný.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal, že kľúčoví svedkovia L. S. a D. A. klamú, majú naučené resp. si prispôsobujú výpovede a sú nedôveryhodní, s týmito námietkami sa podrobne vyrovnal okresný súd v napadnutom rozsudku. Krajský súd si jeho argumentáciu osvojuje, v podrobnostiach na ňu poukazuje a dodáva, že aj z pohľadu krajského súdu je pri hodnotení týchto výpovedí ako vierohodných okrem záverov znalca psychológa Mgr. Karola Zabáka podstatné to, že sa výpovede týchto svedkov nielen vzájomne dopĺňali a v kľúčových bodoch boli zhodné, ale že boli z časti objektivizované aj závermi znaleckého posudku z odvetvia súdneho lekárstva, či výpisom z bankového účtu nebohej.

Správne okresný súd poznamenal, že diskrepancie vo výpovediach týchto svedkov sa týkali len nepodstatných okolností, čo možno pripísať času, ktorý uplynul od spáchania skutku, prípadne na ich pamäťové stopy mohlo mať vplyv aj užívanie návykových látok v čase skutku. Naopak, ak by svedkovia vypovedali opakovane úplne zhodne aj po rokoch, vtedy by ich výpovede podľa názoru krajského súdu pôsobili naučene a nedôveryhodne. Obaja svedkovia sa ale aj po rokoch zhodli v tom, že z obžalovaného v kritickom čase mali strach, preto robili bez výhrad to, čo im nakázal.

K týmto odvolacím námietkam krajský súd dodáva, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

Pokiaľ ide o zvyšnú časť odvolacích námietok, v nich obžalovaný opäť len opakovane argumenty predstreté okresnému súdu, na ktoré taktiež dostal v odôvodnení napadnutého rozsudku náležitú odpoveď. V podrobnostiach krajský súd poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku bez nutnosti vecne správne argumenty opakovávať. Súčasne krajský súd dodáva, že zvyšná časť odvolacích námietok nebola pre posúdenie veci kľúčová, preto na ne obžalovanému nebolo potrebné dávať špecifické odpovede. Tie sa vyžadujú, ako už bolo vyššie v texte uvedené, len argumenty, ktoré sú pre rozhodnutie rozhodujúce.

Z prezentovaných dôvodov považoval krajský súd odvolanie obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine za nedôvodné.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky prokurátora čo do výroku o vine, tieto krajský súd taktiež vyhodnotil ako nedôvodné.

Okresný súd v napadnutom rozsudku skonštatoval, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že by obžalovaný trestný čin spáchal v úmysle získať majetkový prospech. Podľa názoru okresného súdu z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo viacero možných motívov činu, okrem získania majetkového prospechu prichádzal do úvahy aj konflikt, ktorých mal mať obžalovaný počas spolužitia s nebohou F. P. v byte v W. viacero, prípadne aj určitá pomsta za to, že mu syn nebohej F. P. L. P. údajne vykradol byt v R. M. F.. Keďže sa žiaden z týchto motívov nedal bezpečne ustáliť, okresný súd v súlade so zásadou in dubio pro reo uvedené pochybnosti vyhodnotil v prospech obžalovaného.

Krajský súd sa s argumentáciou okresného súdu stotožňuje a uvádza, že akokoľvek sú úvahy prokurátora prezentované v odvolaní racionálne, stále ostávajú len v rovine domnienok. Výsledky vykonaného dokazovania jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností pre prokurátorom prezentovaný motív konania obžalovaného nesvedčia.

Tvrdeniu prokurátora, že obžalovaný nebohú F. P. usmrtil práve kvôli peniazom, ktoré požadoval od jej syna L. P., ktorého podozrieval z toho, že mu vykradol byt, by podľa názoru krajského súdu bolo možné priznať relevanciu len vtedy, ak by v konaní bolo bezpečne preukázané, že obžalovaný vopred vedel, že sa k peniazom nebohej F. P. skutočne aj dostane. A to nie takpovediac k „drobným“ v peňaženke, ale rádovo k desaťtisícim, keďže mu vykradnutím bytu údajne vznikla škoda až 150.000 Sk. Nebohá síce disponovala vyšším finančným obnosom, no nedržala ho v hotovosti na byte, ale ho mala uloženú na bankovom účte. To obžalovaný, ktorý s ňou v byte určitý čas žil, nepochybne vedel. Jediný prístup k týmto peniazom tak viedol cez bankomatovú kartu chránenú PIN kódom. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by obžalovaný alebo svedkyňa L. S. poznali PIN kód k bankomatovej karte už pred skutkom. Naopak, z výpovede svedkyne L. S. vyplynulo, že až po usmrtení F. P. počas jazdy autom obžalovaný vytiahol peňaženku nebohej a prehľadával ju, pričom na zadnej strane jednej z fotografií nachádzajúcich sa v peňaženke objavil štvorčíslicie, o ktorom si mysleli, že by mohlo ísť o PIN kód. Podľa svedkyne si tým ale obaja neboli istí, preto keď išiel obžalovaný platiť za pohonné hmoty na čerpacej stanici v kritickú noc 19. októbra 2008 bankomatovou kartou, zobral si podľa výpovede svedkyne od nej pre istotu aj finančnú hotovosť, ktorú ale nepoužil, lebo PIN-kód nakoniec fungoval. Z toho možno vyvodit' záver, že obžalovaný ani krátko po čine nevedel, že sa k peniazom na účte poškodenej dostane. Výpoveď svedkyne L. S. považoval okresný súd rovnako ako prokurátor za pravdivú a vierohodnú pokiaľ ide o samotné okolnosti smrti F. P., niet preto dôvodu neverit' svedkyňi aj v tejto časti jej výpovede, ktorá výrazne narúša argumenty prokurátora predstreté v odvolaní a vnáša do motívu činu aj podľa názoru krajského súdu dôvodné pochybnosti. Tieto pochybnosti umocňuje aj fakt vyplývajúci zo zápisnice o obhliadke - pitve, že spolu s telom nebohej boli objavené aj jej 4 kusy prsteňov. Naproti tomu pri druhej

vraždy spáchanej v úmysle získať majetkový prospech, za ktorú bol obžalovaný právoplatne odsúdený, svoju obeť obral o šperky, ktoré následne zanesol do záložne.

S poukazom na vyššie uvedené krajský súd konštatuje, že okresný súd postupoval správne, keď v konaní nepreukázaný zisťný resp. finančný motív konania obžalovaného zo skutkovej vety vypustil. Správne túto skutočnosť následne okresný súd premietol i v právnej kvalifikácii skutku, keď skutok v tejto časti proti obžalobe posúdil iba ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu súbežného konania obžalovaného, kedy si neoprávnené obstaral platobnú kartu na účel použiť ju ako pravú a na taký účel ju prechovával a použil, prokurátor v odvolaní dôvodne namietal, že tento trestný čin mal byť v napadnutom rozsudku zákonne pomenovaný podľa Trestného zákona účinného v čase, kedy ku skutku došlo, t. j. ako prečin neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona, keďže až novela Trestného zákona účinná od 1. decembra 2009 (zákon NR SR č. 492/2009 Z. z.) pozmenila zákonné pomenovanie skutkovej podstaty tohto trestného činu na neoprávnené vyrobenie a používanie platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty, ktoré zákonné pomenovanie okresný súd použil v napadnutom rozsudku.

V tejto súvislosti treba uviesť, že súd je v zmysle ust. § 163 odsek 3 Trestného poriadku povinný vo výroku o vine odsudzujúceho rozsudku okrem skutkovej vety uviesť aj tzv. právnu vetu, vychádzajúcu zo znenia ustanovenia použitého na právnu kvalifikáciu činu, ktoré je označené vo výroku o vine zákonným pomenovaním a číselným paragrafovým označením.

V posudzovanom prípade konanie obžalovaného opísané v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku je v právnej vete vyjadrené správne a rovnako správne je uvedené aj číselné paragrafové označenie - § 219 odsek 1 Trestného zákona. Tu treba zdôrazniť aj fakt, že trestná sadzba trestu odňatia slobody spojená s týmto ustanovením Trestného zákona v rozpätí 1 (jeden) rok až 5 (päť) rokov sa spomínanou novelou nezmenila.

S poukazom na uvedené krajský súd pochybenie okresného súdu spočívajúce v neaktuálnom zákonnom pomenovaní trestného činu vyhodnotil ako formálne, pre ktoré nepovažoval za potrebné napadnutý rozsudok rušiť. V tejto súvislosti krajský súd len na okraj poznamenáva, že nesprávne zákonné pomenovanie trestného činu prevzal okresný súd z obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava. Pokiaľ ide o ostatné výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad, žiaden z nich nebol v odvolaniach osobitným spôsobom namietaný resp. mu neboli nevytýkali konkrétne nesprávnosti.

Keďže ale bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a krajský súd tento výrok nezrušil, postupom podľa § 317 odsek 2 Trestného poriadku preskúmal v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Pokiaľ ide o výrok o treste, pri jeho prieskume sa krajský súd zameril na všeobecné posúdenie zákonnosti a primeranosti uloženého trestu, keďže chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania nezistil.

Vo všeobecnosti treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a

nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Majúc na zreteli vyššie uvedený účel trestu a jednotlivé hľadiská pre jeho ukládanie upravené v ust. § 34 odsek 4 Trestného zákona, dospel krajský súd k záveru, že okresný súd ohľadom výroku o treste vykonal dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie trestu. Svoje zistenia a závery následne dostatočným a zrozumiteľným spôsobom rozviedol v napadnutom rozsudku.

Niet pochyb o tom, že obžalovanému má byť za súdené trestné činy uložený nepodmienený trest odňatia slobody. Rovnako správne postupoval okresný súd, ak tento nepodmienečný trest ukladal ako trest súhrnný a zároveň ďalší.

Súhrnný preto, lebo z obsahu pripojených spisov vyplynulo, že skutok súdený v tejto trestnej veci tvorí zbiehajúcu sa trestnú činnosť s iným skutkami obžalovaného riešenými vo veciach Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/60/2009 a 2T/153/2009.

Súhrnný trest podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona možno uložiť len vtedy, ak medzi trestnými činmi existuje viacčinný súbeh, pričom viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ medzi prvým a posledným z nich nebol vyhlásený, súdom prvého stupňa, odsudzujúci (hoci aj neprávoplatný) rozsudok za nejaký trestný čin. Činy spáchané po odsudzujúcom rozsudku do doby jeho právoplatnosti treba posúdiť obdobne ako recidívu (R 8/1974).

V tomto prípade je kľúčovým medzníkom doručenie trestného rozkazu obžalovanému vo veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/153/2009 do vlastných rúk 19. októbra 2009 s účinkami vyhlásenia (prvého) odsudzujúceho rozsudku. Nesprávne preto argumentoval okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, keď za medzník považoval vyhlásenie prvého odsudzujúceho rozsudku vo veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/60/2009, lebo k nemu došlo až 15. marca 2010. To ale v konečnom dôsledku nič nemení na tom, že okresný súd uložil obžalovanému súhrnný trest správne. Správne tiež okresný súd pri ukladaní trestu aplikoval ust. § 41 odsek 2 Trestného zákona upravujúce tzv. asperačnú zásadu, lebo obžalovaný spáchal viacerými skutkami viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom.

Rovnako správne okresný súd zdôraznil, pokiaľ ide o odsúdenie vo veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/216/2010, že k tomuto odsúdeniu nebolo možné súhrnný trest ukladať, nakoľko pochybenie, ktorého sa dopustil Okresný súd Piešťany v rámci obnovy konania vo veci 1Nt/6/2014 už nie je možné napraviť. Súčasne dodržal okresný súd obligatórny postup spojený s ukladaním súhrnného trestu a podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil (vyššie uvedené) výroky o trestoch, ktoré boli obžalovanému uložené cit. rozhodnutiami Okresného súdu Piešťany, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Rovnako správne okresný súd poukázal na potrebu ukládania tohto trestu aj ako ďalšieho podľa ust. § 43 Trestného zákona. Podľa cit. ust., ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný, a ukladá mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu. Ak je jedným z týchto trestov trest odňatia slobody, rozumie sa takou najvyššou výmerou doba dvadsiatich piatich rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie.

Obžalovaný aktuálne vykonáva nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov a 6 mesiacov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo 29. apríla 2013, sp. zn. 1T/103/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 9. septembra 2013, sp. zn. 23To/77/2013. Ku dňu vyhlásenia napadnutého rozsudku okresného súdu obžalovanému zostávalo z uloženého trestu vykonať 12 rokov, 10 mesiacov a 14 dní. Maximálna možná výmera trestu odňatia slobody v tomto prípade činí 25 rokov, keďže ust. § 145 odsek 1 Trestného zákona uloženie doživotného trestu odňatia slobody neumožňuje. Správne preto okresný súd ustálil, že maximálna výmera trestu odňatia slobody, ktorá mohla byť v predmetnej veci obžalovanému uložená ku dňu vyhlásenia rozsudku, činila 12 rokov, 1 mesiac a 16 dní.

Pokiaľ ide o samotnú výmeru trestu, krajský súd sa stotožnil s potrebou uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody na maximálne možnej zostávajúcej výmere, predovšetkým vzhľadom na okolnosti prípadu, spôsobený fatálny následok a osobu obžalovaného. Takto uložený trest aj krajský súd považuje

za primeraný a spravodlivý, ktorý v sebe súčasne obsahuje prvky individuálnej, ako aj generálnej prevencie, vrátane morálneho odsúdenia konania obžalovaného. V podrobnostiach potom krajský súd poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie okresného súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku.

Na záver považuje krajský súd za potrebné k uloženému trestu uviesť, že hoci z dôvodu odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného mohol obžalovanému uložiť ešte prísnejší trest, nakoľko od vyhlásenia napadnutého rozsudku 22. augusta 2019 do konania verejného zasadnutia na odvolacom súde 24. novembra 2020 vykonal ďalšie mesiace z nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 18 rokov a 6 mesiacov uloženého mu vo veci Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/103/2012, vo vzťahu ku ktorému sa ukladá ďalší trest podľa § 43 Trestného zákona, k tejto revízii nepristúpil. Obžalovaný totiž vo výkone trestu odňatia slobody strávi nepretržite viac ako 30 rokov, de facto celý svoj produktívny vek, čo je tak dlhý trest, že jeho ďalšie navyšovanie z hľadiska napĺňania účelu trestu sledovaného v ust. § 34 a nasl. Trestného zákona už nepovažoval krajský súd za potrebné.

Čo sa týka vonkajšej diferenciacie výkonu trestu odňatia slobody, okresný súd správne obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 odsek 3 písmeno a) Trestného zákona, keďže bol odsúdený za obzvlášť závažný zločin.

Rovnako správne mu uložil aj ochranný dohľad podľa § 76 odsek 1 Trestného zákona, nakoľko tento druh ochranného opatrenia je súd zo zákona povinný uložiť vtedy, ak odsudzuje páchatel'a obzvlášť závažného zločinu na nepodmienečný trest odňatia slobody, ako v tomto prípade.

Pokiaľ ide o samotnú výmeru ochranného dohľadu 2 (dva) roky, okresný súd správne zohľadnil fakt, že obžalovanému v trestnej veci Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/103/2012 už ochranný dohľad vo výmere 3 (tri) roky uložený bol a dosiaľ ho nevykonal. V zmysle ust. § 78 odsek 2 Trestného zákona totiž platí, že ak sa ochranný dohľad ukladá opätovne, a to skôr, než bol vykonaný ochranný dohľad predtým uložený, nesmie čas, na ktorý sa opätovne ukladá, spolu s doteraz nevykonaným zvyškom ochranného dohľadu predtým uloženého prevyšovať päť rokov. S poukazom na osobu obžalovaného a okolnosti prípadu považoval aj krajský súd uloženie maximálnu výmeru ochranného dohľadu za primeranú.

Čo sa týka výroku o náhrade škody, tento rovnako považoval krajský súd za vecne správny a zákonný. Tu opäť v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku.

Na základe prezentovaných úvah a právnych názorov krajský súd konštatuje, že v predmetnej trestnej veci nezistil žiadne zákonné dôvody na zrušenie či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, preto na verejnom zasadnutí odvolania prokurátora a obžalovaného postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.